

DEVİRLERDEN BİR DEVİR

Genç kızlarız, delikanlılarız. Platonik mlatonik, cin tonik okulda herkes birilerine aşık. Kavruluyoruz.

Tiyatro bölümünden Renan'ın hastasıyım ben. Adamı her gördüğümde dizlerimin bağı çözüm çözüm çözüyor. Hakikaten... Öyle esprili, öyle yakışıklı ve de şık ki. Lakin etrafında sürüyle kız var. Ben ona göre sübyanım daha... Ama olsun aşkım abla gibi valla...

Bir gün kantine girerken, kapının sapının boynumdan dizlerime kadar uzanan kolyeme takılmasıyla kolye pıt koptu, boncuklar zıp-zıp-zıp her yana yayıldı. Utanç içinde debelenerek boncuk toplamaya çalışırken Renan birden yanımda belirdi, baş döndürücü bakışlarını üstümden eksik etmeden bana yardım etmeye başladı. Aman Allahım, bana yardım, Renan... Yerlerde sürünürken kolu koluma, bacağı bacağıma değiyor, bayılacağım valla. Kalbim göğüs kafesimi yarıp pört diye dışarı fırlayacak. Ya halet-i ruhiyem belli olursa? Yüzüm kızardı mı acaba? Derken boncukları tek tek topladık, hiç kalmadı, bitti. Bi daha mı dağıtsam acaba gibi salakça bir fikir kafamı iğdiş ederken "Çay içelim mi?" diye sordu. Hiiii...Ne manalı, ne derin bir soru. İçerim tabii... İçmem mi, yerim bile. İkimiz yan yana, tek başımıza olduktan sonra...

Ne dese ne yapsa bayılıyorum bu herife. Kızlar sorduğunda inkar etsem de, aşık olduğum ayak bileklerimden bile belli... Aşk bundan da öte bir şey olacak değil ya...

Biz nasıl birbirimize yapışksak kankamla, Renan'la Fazıl da öyleler. Biz nasıl gülüyorsak ota boka, onlar bizden de beter. Kolyenin çöpçatanlığından beri sohbetlerimiz sıklaştı ama sübyan kategorisinde olduğumuz besbelli. Renan hala abi gibi benim kafamı okşuyor, kafamın keyfi çok yerinde. Lakin gözler yalan söylemez, kendileri de benden hoşlanıyorlar. Artık biliyorum, hatta emineyim.

Kankamla Fazıl da hafiften Kerime Nadir ama pek aldırışlı değiller birbirlerine. Aralarında benim Renan'a duyduğum gibi ilelebet bir aşk olmadığından ilişkileri daha rahat, tutukluk yapmıyor bizimki gibi.

Derslerin gevşediği yıl sonu günlerinden ılık ve mayhoş bir bahar günü kantinde başıboş otururken Fazıl ve Renan'ım çıka geldiler. Onların da dersi yokmuş. Boşluk hoşluk doğurdu. Birlikte bir yerlere gitmeye karar verdik. Oh oh my God... İ-na-na-mı-yo-rum. Nereye gidelimler ortaya atıldı. Aşağı Ayrancı son

duraktaki Bira Parkı'na karar verildi. Okuldan çıkılıp inanılmaz güzellikteki, upuzun station wagon Amerikan arabasından bozma dolmuşa binildi. Ver elini Bira Parkı.

Adı üstünde ayran içecek değiliz ya. İlk dörder biralar geldi. İkinci dörder biralar da geldi. Havada da mayıs nağmesi, beyinlerimiz fokurdamaya başladı. Kaderine terk edilmiş Bira Parkı'nın güzelim bahçesine bizden başka akıl edip de gelen olmamış. Biz yalnızız, yazılıdayız, kahkahalar atarak birbirimize yazılıyoruz. Ama neme lazım biz başka bira almayalım yani. Cici kızlarız biz...

Akşamüstü, kahkahamızı da yanımıza alıp mecburen çıktık parkımızdan. Renan'ın eli teklifsizce omzumda, Fazıl'la kanka el ele Ayrancı tepelerinde dolaştık biraz. Lakin vakt'i keraat... Eve bi dakika bile geç kalamayız biz. Kızılay'da dağılmaya karar verdik. Oğlanlar yatılı okullarına gidecekler, biz evlerimize.

Son duraktan, şoför ve muavini dahil dokuz kişilik station wagon dolmuşa bindik. Kankamla Fazıl orta koltuğa geçtiler, Ben ve Renan arkaya oturduk. Oğlanlar kollarını arkamıza, koltuk arkalıklarının üzerine koydular. Hani,

“Bu manita hafiften benim ha! Ona göre.”

manasında... Allah sizi inandırсын en ufak bir aşırılık, yavşaklık yok. Yedi yolcu tamamlanınca muavin de içeri atladı Amerikan motorun tımtırlıklı sesiyle yola koyulduk. Bir arpa boyu bile gitmemiştik ki şoför organlara takla attıran bir frenle cart diye duruverdi.

“ Rahat durun lan hayasızlar”

diye gürleyerek arkasına döndü ve Fazıl'ın suratına beklenmedik şiddette okkalı bir Osmanlı tokadı aşk etti. Biz daha ne olduğunu anlayamadan süper bir çeviklikle aşağı atlayan şoför,

“İnin lan aşağı.”

diye bağırarak bizim kapıya koştu. Kapıyı şimşek hızıyla ardına kadar açıp muavini Çamur'u aşağı çektikten sonra gazap fişkırlarak Fazıl'a uzandı. Renan bu, hiç durur mu? Elleri Fazıl'ın gırtlığını sıkmak üzereyken itelediği şoförle birlikte alt alta üst aşağı kapaklandılar. Şoföre bir yumruk çakan Renan hızını alamamış olacak ki bir de gayet lüzumsuzca arabanın arka camına geçirdi. Cam, şangur, şungur tuz, buz oldu. Camın boyut değiştirmesiyle Şoför ve Çamur iyice çoştü. Fazıl'ın da katılmasıyla kadro tamamlanınca, aralarında kimin kime vurduğu belirsiz gayet amatör ebük bi kavga başladı. Diğer yolcular aman biz

almayalım mantığıyla toz oldular. Biz anlamsız iniltilerle koltuklarımızda eblehleştik. Şu uğursuzluğa bak!

Çok geçmedi, ne delikten çıktığı meçhul gerekli kalabalık bu fevkalade zengin, doğaçlama gösteriyi seyretmek üzere çevremizde yerlerini aldı. Ama kalabalığın tip itibariyle kendine daha yakın bulduğu Şoför ve muavin Çamur'u tuttuğu, henüz tam tezahür edemese de mırıltılarından belliydi. Bu hengamede arabada oturmanın çaresizliğine dayanamayarak biz de indik aşağı. İşin enikonu cıvığının çıktığı sırada seyircilerden biri bana dönüp “ Oh iyi oldu. Orospunun sonu budur işte” demez mi? Davar... Yaradana sığındım açtım ağzımı, yumdum gözümü. Meğer bu ağzımı açıp, gözümü yumduğum adam sivil polismiş.

DEVİRLERDEN 33 DEVİR, POLİSLERDEN SİVİL...

Sıkıntılı Sıkı Yönetim günleri... Her yan fruko, her genç alternatif kominis. Tuttuklarını götürüyorlar. Kitap okumak, bulundurmamak, sesli, sessiz düşünmek, anlamlı konuşmak, yürümek, koşmak, gülmek, ağlamak, bakmak, bakmamak YASAK. İnsanlar harıl harıl kitaplarını saklıyor. Günün birinde sıra gelebilir korkusuyla Reşat Nuri Güntekin'in iç gıcıklayıcı aşk romanları bile yok ediliyor.

Erkeklerin saçının uzun olması da kominislik kadar ağır cezalı bir suç. Uzun saçlı yakışıklı delikanlılar caddelerde ahu gözlü ceylanlar gibi kaçıyorlar frukolardan. Yakalananın saçını anında kör kağıt makasıyla kesiliyor. Kafanın kimi yeri 0, kimi yeri 1, kimi yeri uzunca. Afronun modası çoktan geçmiş. Şimdi moda “ Sıkı Yönetim Başı”. Sansür, şiddetli otosansüre dönüşmüş. Sol kolun uyuşsa, sağ koluna söyleyemezsin.

Bir arkadaş, eli kız arkadaşının belinde yolda yürürken bu ahlaka mugayir hareketi gören polisin biri, “Çek lan elini! Vesika mı aldirtacaksın kıza?” dedikten sonra oğlanın beline bağlı ceketini işaret etmiş. “ Ne lan bu böyle ibne gibi.” diyerek ceketini de bir güzel giydirtmiş. Git bir de gece üstünü ört bari...

İşte memleketin bu ahval ve şeraiti içinde benim sivil ağzımı açıp gözümü yummamla gayet sapısilik bir durum hasıl oldu... İşin seyri değişti. Sivil bizi kabaca karakola davet etti. Yandık... Gideceğiz güzel kıçlarımızı baka baka... Sıkı yönetimde bu davete gitmemek sıkı biraz. Biz sivil dalaşırken Şoförün narası dalaşımızı balla kesti.

“ Nişan yüzüğümü çaldılar. Allahsızlar camımı da kırdılar. Davacıyım.”

Homo sapien sarhoş pislik, bir de hırsız etti bizi... Suçumuz bire beş veriyor. Karakola varana dek cinayetten aranırız bu gidişle...

Sivil önde, biz arkada, Çamur ve Şoför en arkada geldik karakola. Önce ağız koklama yöntemiyle alkol muayenesi yapıldı. Yelken direği gibi sallanan Şoför ve Çamur kokusuz çıktılar. Sonradan öğrendik ki uyanıklar meğer yol üstündeki manavda durup demet demet maydanoz yemişler. Hır gürde profesyonel oldukları her hallerinden belli ama bu kadar ileri görüşlülüğü canı gönülden tebrik ederim valla. Aynı seyirciler gibi, Şoför ve Çamur’u tercih ettiklerini derhal açık eden karakol görevlileri bok koklar gibi bizi de kokladılar. Biz çok kokulu ve gayet suçlu çıktık maalesef. İyi de içkili araba kullanıp bir de üstüne olay çıkartan biz değiliz ki, onlar.

“ Bunların alkolden patlamak üzere oldukları ayan beyan ortada sayın komiserim. “

Kelimelerimiz yerlere paspas oldu, ne var ki kimseyi ikna etmeye yetmedi. Biz hırpalandığımız için Şoför ve Çamur’dan, Şoför ve Çamur cam ve yüzük parası nedeniyle bizden, Sivil benden şikayetçi.

Saat dötrnala ilerliyor, biz cici kızlar eve geç kalmanın başındayız henüz. Derdimizi anlatmakta aciz kaldığımız bir yana, üstelik bir de Ulus’a, adli tıbbaya gideceğiz. Erkeklere eski Türk filmi makyözlerinden biri dayak yiyen dublör makyajı yapmış gibi. Şım şıkıdık Renan’ın fiyakalı ceketi artık fiyakasız, Yaradana yan bakıyor. Halime yanmasam patlatacağım kakkahayı ama karakolda ayna var, pek yakışık almaz.

Bizi tıktırdılar bir resmi arabaya geldik adliyeye. Nefretinden midir, mini eteğimden görünen baleci bacaklarımdan mıdır, nedendir, Sivil gözünü benden ayırmıyor. Bıraksalar parçalayacak. Ama nasıl parçalar ben orasını bilemem. Allahtan oğlanlar var da. Az buçuk sahipliyiz...

Saat tehlikeli derecede geç olmaya başladı. Eve telefon etmek istiyoruz izin vermiyorlar. Şimdi bizim evler hop oturup, hop kalkmaya başlamıştır. Ne ben, ne kankam hiç geç kalmamışız ki alışık olsunlar. Hıyar gibi meçhulü beklerken Renan’la Fazıl Şoförü kafaya almayı başardılar. Bulup buluşturup parasını vereceğiz ve alan memnun veren memnun, sepeti koluna herkes yoluna yapacağız. Bu gelişme iç organlarımız tarafından bile büyük mutlulukla karşılandı. Erkekler hep beraber sivil de ikna etmeye gittiler. Şoför ve Çamur’un saati gelmiş, kirişi kırıp bir an önce maydanoz öncesi kokulu hallerine avdet etmek istiyorlar.

Ama kurtulmak o kadar kolay değil bebek.

Çünkü edepli bir kız olduğu için Kankamı seven Sivilin bana olan nefreti Everest yapmış. Uzaktan üzerime saldığı nazarı canımı acıtırken önce kankamı, sonra beni işaret edip

“ Bunun sidiğini içerim ama şu kızı hayatta affetmem.”

deyip duruyor. Haydaaa... Hadi affetmemeni anladık diyelim. Peki sidik içmek de nereden çıktı şimdi Allah aşkına. Sevginin böyle sidikli bir dışavurumunu ilk kez görüyorum. Bir yaşıma daha girdim ve bira parkından ıktığımızdan beri epey olgunlaştım ister istemez.

Saat çok geç oldu. şimdi bizimkiler hastane, karakol bizi arıyorlardır Allah bilir. Ama Sivil inadım inat, kıım iki kanat, Nuh diyor Peygamber demiyor. Ama drdmzn acıklı a cappella yakarışlarının süresi uzadıca -e nihayetinde o da insan- Sivil ufaktan zlmeye başladı.

“ Canım abicim bırak kız gelsin senden özür dilesin. Sen büyüklüğünü göster. Bak çağıralım hemen gelsin.”

Zaten gel dese ben hemen gidip fırt diye özür dilemeye hazırım. Yeter ki bitsin bu ile. Ama maalesef hevesim kursağımda kaldı. zlen ve büyüklüğünü göstermek yerine, büyüklüğünü gözümüze sokmayı tercih eden Sivil ortaya yeni bir fikir attı.

“ Tamam affederim ama o kız gelip elimi pecek.”

Hoppala... Bayram değil seyran değil niye Sivilimin elini öpeyim. Özür dileriz tamam da... Ben bir oğlak geç kızıyım. Benim de inadım inat, kıım iki kanat. Hani yaşlı olsa amenna, adam benden en fazla 10 yaş büyük. Dil akrobasisi ustası Fazıl ve Renan can alıcı kıvrak cümlelerle – rol kesmekten zaten kendi de yorulan- Sivili ikna etmeyi başardılar. Sivil perdeyi kapatmış, alkışını almış bir aktörün i huzuruyla beni huzuruna kabul etti. Çok duygulu bir andı doğrusu. Bir zr dileyeeğim, kabus sona erecek. Sonra hadi bakalım, evli evine, okullu okuluna... Bombayı patlattım.

“ zr dilerim memur bey.”

Ohhh... Gidiyoruz. Gidiyoruz. Eve ne diyeceğiz Ya rabbim. Olsun onu da yolda düşünürüz. Fikrim ilk kez tam anlamıyla adliye koridorunun dışına kaymışken Sivil de kendi bombasını patlattı.

“ Tamam tamam. Hadi bakalım. Olmuş artık. Yalnız sizi bırakamam. Bu iş beni aştı. Benim affetmemle bitse hemen, aha işte kapı buyurun ama olmuyor işte.

Yarın sabah 8de mahkeme var. Burada. Şoför ve Çamur arkadaşlarla birlikte hakime çıkacaksınız. Artık o ne yapacağını kendi bilir. Koskoca hakim.“

Zınc... Fazıl ve Renan'a döndü.

“ Siz ikiniz bu gece karakolda misafirimiz olacaksınız. Küçük hanımları biz evlerine bıracağız. “

Zınc... Şoför ve Çamura döndü.

“ Siz gidebilirsiniz. Sabah 8de burada olacaksınız. Vırt zırt istemem. Hadi bakalım. “

Zınc... Enkaz gibi dışarı çıktık. Şoför ve Çamur kendi station wagonlarını tercih ederlerken oğlanlar ayrı, biz ayrı resmi arabalara bindirildik. Ona da şükür kelepçeli değiliz bari... Yandığımın işine bak. İçkili araba kullan, müşterileri döv, ağzını burnunu kır, sonra burnu ve gururu kırık müşteriler karakola gitsin, sen davar hassasiyetiyle meyhaneye efkar dağıtmaya git... Adalet Sarayındayız. Adaletliyiz...

Gece yarısı vardım eve. Annem kriz geçirmek üzere, babam uçmuş, ablam şaşkın. İlk kez geç geliyorum. Hem de haber bile vermeden. Kankanın babası da gelip kızını bizden sormuş. Her yana haber salınmış. Oy oy da oy oy...

Kararlaştırdığımız gibi dolmuşta bir kaza geçirdiğimizi, şahitlik için bu saate kadar tuttuklarını, telefon bile ettirmediklerini söyledim. Baktılar ki perişanım, üstüme gelmediler sağ olsunlar. Ablamı çekiştirerek odamıza soktum. Kapıyı arkamdan kapatıp derin bir nefes aldım. Ohh kabus bitti. Olanı biteni bir solukta ablama anlattım, attım kendimi yatağa. Horul şakırt uyudum.

“ Kalk kalk kalk polis gelmiş, polis gelmiş. Mahkeme varmış. Mahkeme varmış.”

Ablamın zangırdatmasıyla sabahın seherinde fırladımıyataktan. Allaaahhh yalanlar ortaya çıkacak. Ya siz niye eve geliyorsunuz poliscim ya... Hem de erkenden. Ben kendim zaten gelecektim mahkemeye.

“ Dünkü kazanın mahkemesi varmış anne. “

“ Ben de geleyim kızım.”

“ Yok anne, sağol. Ben idare ederim. “

Sıkı yönetim olmazı olur etmiş, annemler hiçbir şeyden şüphelenmediler. Ablam aileyi ve polisi oyalarken rekor hızda hazırlandım. Aldım polisimi de

yanıma, vınn. Güzel Adliyemizdeyiz. Ne hoş bıraktığımız gibi duruyor. Tahta karakol sandalyesinde oturmaktan anaları ağlamış oğlanlar, Kankam, Şoför, Çamur, herkeş burada. Sivilsiz ekip tamam. Ama ben Sivilimi özlerim...

Mahkemeyi beklerken iş aramızda tamamen tatlıya bağlandı. Araba camının kırıldığı ve nişan yüzüğünün kaybolduğu ağıza dahi alınmayacak. Biz meblağı bilahare faiziyle birlikte Şoför beye takdim edeceğiz. Küçük, önemsiz bir kapışma olduğunu ama birbirimizden şikayetçi olmadığımızı söyleyeceğiz. İşte bu kadar hakim bey deyip çıkacağız. Bu da bir ilk... Çok heyecanlıyız...

Ben dördüncü kuzu olarak hakimın karşısına çıktım. Filmlerde gördüğüm mahkeme dekorundan daha küçük, daha az korkutucu. Hakim beyin yakası bordo kaftanı çok etkileyici. Daktilo çık çık önde oturuyor. Allah bir daha göstermesin. Bu ilk aynı zamanda bir son olsun. Hakim bey gözlerini bana dikerek olayı anlatmamı istedi. Ben çok korktum.

“ Aynen arkadaşlarımin anlattığı gibi oldu efendim.”

“ Sen onların ne anlattığını nereden biliyorsun? “

Meğer kimsenin diğerinin ne anlattığını bilmemesi gerekirmiş. Aksi halde bu bir suçmuş. İyice korktum, kendimi toparladım, kem küm anlattım. Dışarı çıktım. Sıra geldi bet beniz attıran kararı beklemeye... Ya bizi içeri atarlarsa... Olur mu olur... Kimler kimler girdi de aylarca haybeden yattı bu aralar. Korum bizi Ya Rabbim. Duanın bini bir para beklerken mahkeme odasının kapısı açıldı,.

Karar beraat...

Şükürler olsun...

Ama bizim asla beraat edemeyeceğimiz genç olmak gibi müebbet mahkum bir suçumuz daha var hakim bey. Ona ne ceza keseceksiniz?